

Met een voorwoord van Herman van Veen

TREKHAAK GEZOCHT!

Geheel
herziene
versie

Tjerk Ridder | Peter Bijl

**Je hebt anderen nodig
om verder te komen**

Liften met een caravan langs Europese dromen en grenzen

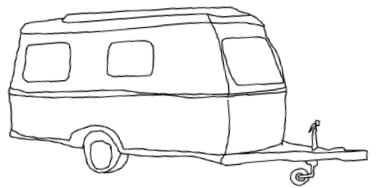
Tjerk Ridder | Peter Bijl

TREKHAAK GEZOCHT!

Je hebt anderen nodig om verder te komen

'We need others to
travel the road we
aspire to follow'

tjerk ridder

ONDERWEG

De menselijke soort
waartoe wij behoren,
de "anatomisch moderne homo sapiens"
hield zich zo'n tweehonderdduizend jaar geleden
al reizend
als jager-verzamelaar
in kleine groepen in leven.
Ze schreven niet
en er was geen overheid
ze trokken zeg maar
van vers gras naar vers gras.
Van vallei naar vallei
en van rivier naar rivier.

Zo'n tienduizend jaar geleden
vond er een neolithische revolutie plaats
ook wel de nieuwe steentijd genoemd.
De mens vestigde zich
en begon met het bebouwen van het land.
Vanaf dat moment
zou je kunnen zeggen
had de mens "bezit" te verdedigen
of te veroveren
hof en haard
dorp en stad.
En zo is het nog steeds,
als we nog reizen
doen we dat voor zaken of de lol.
Niet iedereen blijkbaar,
Tjerk Ridder en Peter Bijl
pakken de oeroude draad weer op,
zij gingen onderweg
wellicht op zoek
naar wat wij ooit in beschaafder tijden waren
reizigers.
Wat zij aan boeiends beleefden
vindt u op uw reis
door de volgende pagina's.

Herman van Veen

INHOUD

Nieuw Licht - Filmpje 2

Na het afscheid, na de tranen
na alle vragen en onzekerheid,
ontkenning en het draaien,
het moeten laten in de tijd.

Kom bij me, kom bij me, kom bij me...
Nieuw licht, nieuw licht,
van de straat, uit het donker,
op je gezicht.

Ik zie de regen op de ramen,
ik zie ons lopen in de stad,
dat ik niet was, dat ik jou was,
dat ik alles was voor wat je zei.

Kom bij me, kom bij me, kom bij me...
nieuw licht, nieuw licht,
van de straat, uit het donker, op je gezicht.

En nu speel ik met de stilte en het monster
van mijn angst
en kijk ik en glimlach naar hem.

Nieuw licht, nieuw licht
van de straat, uit het donker, op je gezicht.

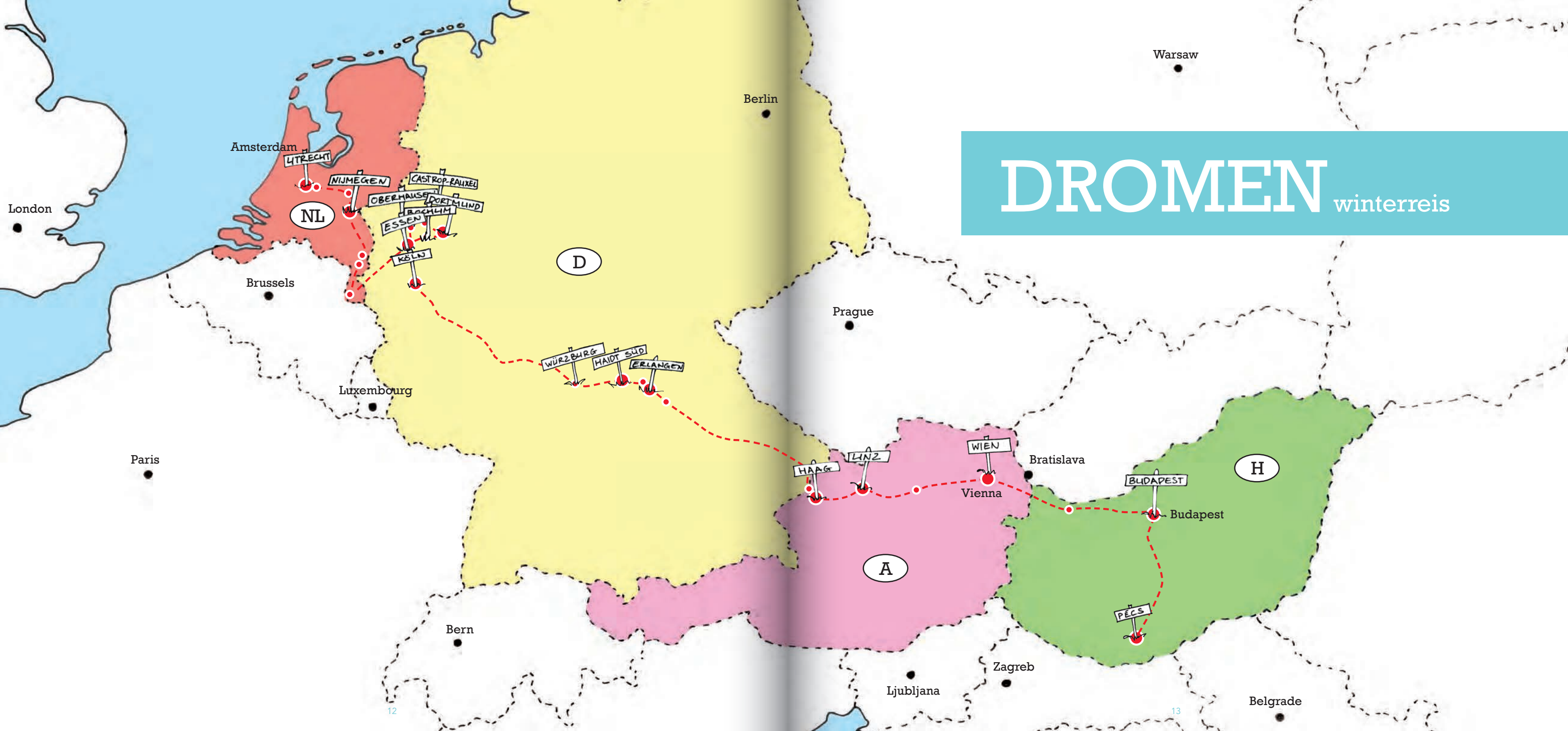
DROMEN | Winterreis

Dromen	14
Oorsprong	17
Duurzame Droom	20
Winter Wonderland	24
Vierentwintiguursbaan	27
Aanhaken! (1)	28
Liftbordje	33
Arbeit, Bier und Würst	34
Mediahype	35
Familie Distelhoff	39
Real Life Computer Game	42
Von kolen naar Keulen	45
Aanhaken! (2)	46
Van Storm naar Stilte	51
Redding (1)	52
De Monsters Onderweg	56
Droomvrouw	61
Paniek! Politie!	66
Caravan vol Luiers	69
Menselijke Schoonheid	72
Slingercaravan	77
Adempauze	78
Even Afhaken	82

GRENZEN | Zomerreis

Grenzen	88
Vooroordelen	91
Rammelbak	92
Grensdwaling	96
Tweewieler Zielsverwant	101
Papegaaienman	102
De Beschoten Stad	105
Overbrugging	106
Land in Overgang	109
Roestende Renault 4	113
Alleen op de Wereld	116
Back to the Eighties	119
Woonwagenmetafoor	120
Microkosmos	125
Redding (2)	126
Intensiteit	129
Tussenland	132
Pardon? Politiek?	137
Niemandslaan	140
Caravan met Vleugels	144
Wonderlijk	150
Thuis	152
De reis gaat verder	155
Nawoord	159

DROMEN winterreis

Amsterdam
UTRECHT
NL

NIJMEGEN
CASTROP-RAUXEL
OBERHAUSEN
DORTMUND
BOCHUM
ESSEN
KÖLN

D

WÜRZBURG
HAIDT SÜD
ERLANGEN

HAAG
LINZ

WIEN
Vienna

BUDAPEST

H

PÉCS

A

DROMEN

Iedereen heeft dromen. Het verwezenlijken ervan vraagt echter om bewuste actie. Ook heb je, om verder te komen, vaak juist andere mensen nodig. Mensen die vragen stellen, luisteren, doorvragen, inspireren en aanmoedigen. Tjerk was zo iemand. Telkens wanneer iemand hem en zijn caravan tijdens deze reis een stukje verder bracht, probeerde Tjerk deze 'aanhakers' ook weer een stukje verder op weg te helpen. Na het afkoppelen van de caravan, nodigde hij hen erin uit, om in gesprek te gaan over hun dromen.

Samen stelden ze een concreet stappenplan op om deze dromen te verwezenlijken. Dit stappenplan werd door Tjerk daarna letterlijk 'ingeblikt': in een conservenblik. Samen voorzagen ze het etiket van een houdbaarheidsdatum: de datum voor het verwezenlijken van de eerste of laatste stap, op weg naar de droom. Het conservenblik gaf Tjerk aan zijn aanhakers mee naar huis. Als bedankje, maar vooral als tastbare dagelijkse herinnering om met de droom op pad te gaan. En op die manier hopelijk onderweg ook weer hun eigen 'aanhakers' te kunnen vinden.

Want of je nu onderweg bent met een caravan zonder auto of je droom aan het verwezenlijken bent: je hebt anderen nodig om verder te komen.

"Ik hou van reizen, maar niet van kamperen. Ik hou van beweging en afwisseling onderweg. Maar minstens zo zeer van veiligheid. Van kamers met schoon wit linnengoed en een frisse douche. Ik hou van nieuwe ontmoetingen, maar niet van afscheid nemen. En liften? Daar heb ik totaal geen ervaring mee. Met caravans evenmin."

Oorsprong

Tjerk Ridder | Utrecht | 3 januari | 09:34

Met een diepe zucht word ik wakker op deze ijskoude januarimorgen. Daar ga ik dan: dwars door Europa, met enkel een caravan. En uiteraard mijn teckel Dachs. Ik ga mijn geboortestad, Utrecht, voor onbepaalde tijd verlaten. Het is de plek waar mijn oorsprong ligt. De plek waar ik mijn eerste geuren, kleuren, ruimte en indrukken in me opnam. De plek die op mij zoveel onuitwisbare sporen heeft nagelaten. En die daardoor het kader heeft bepaald voor mijn leven. Misschien is echte verandering pas mogelijk wanneer we ons bewust zijn van onze oorsprong, onze geschiedenis. En wanneer we de moed hebben om dat, wat niet meer bij ons past, achter ons te laten en niet als overvullige bagage met ons mee te blijven nemen.

Ik zie mijn reis, die op het punt staat te beginnen, met dubbele gevoelens tegemoet. Aleid Wolfsen, de burgemeester van Utrecht, heeft me de eerste lift aangeboden vanuit het hart van de stad, het Domplein. Maar hoe het daarna verder gaat, ligt nog volledig in het ongewisse. Eigenlijk zie ik als een huis op tegen de reis. Gelukkig herken ik dit gevoel en weet ik dat, eenmaal onderweg, de zin in avontuur toch weer de overhand neemt.

Over vele zaken die ik onderweg tegen kan komen, heb ik me van te voren geen beeld gevormd. Anders zou ik nooit aan dit avontuur, liften met een caravan, zijn begonnen. Alleen al de angst voor 'alle beren op de weg', de grenzen die ik moet passeren, het onbekende dat me te wachten staat. Ik denk aan alle vooroordelen, verhalen en emoties in de wereld die nieuwe ervaringen en mogelijkheden in de weg staan. Opvattingen die dromen dwarsbomen - en nog meer: het realiseren ervan.

Soms is het beter om onbevangen te zijn.

Natuurlijk zal ik onderweg een hoop gaan missen. Alles wat mij zo vertrouwd is en ik zo waardeer: mijn vrienden, mijn familie, mijn zekerheid. Maar toch: ik ben ervan overtuigd dat we ons echte thuis - de mensen, plekken en indrukken waarvan we houden - altijd en overal met ons meedragen. Wanneer we erop vertrouwen dat, wat ons werkelijk aan het hart ligt, nooit verloren gaat, hoeven we ons ook niet zo krampachtig aan onze herinneringen en gevoelens vast te klampen. Misschien is dat zelfs wel

veel natuurlijker. Maar de vraag, die blijft overeind: Hoe kunnen we deze gedachten tijdens onze levensreis concreet navolging geven?

Ik ga onderweg. Liftend met een caravan, dwars door Europa, van de ene naar de andere kant. Een zoektocht naar gastvrijheid, welwillendheid en vertrouwen. Een zoektocht naar ruimte en mogelijkheden in een overgestructureerde maatschappij. Op zoek naar een leven zonder hokjesgeest. Want of het nu figuurlijk is, of, zoals in mijn geval, heel letterlijk: je hebt anderen nodig om verder te komen.

Maar bepaalde dingen doe je echt alleen: geboren worden, sterven. En in het tijdsbestek daartussen: moedig zijn, springen. Ook in het onbekende. Natuurlijk heb je soms de hulp van anderen nodig, maar uiteindelijk ben jij het zelf die de sprong moet maken. Je dromen achterna. Anderen kunnen dat niet voor je doen.

En zo begin ik aan mijn sprong. Genaamd: *Trekhaak Gezocht!*

"Het leven is een reis, maar hoe onderneem je die?
Wat geef je, wat neem je? En hoe afhankelijk ben je?
Een experimentele reis. Een sprong in het onbekende."

Domstad - Filmpje 3

Domstad, stad aan de Vecht,
Domstad, is het terecht?
Dat daar waar ik liefde vond, daar waar mijn
wieg stond, ik me zo aan je hecht?

Want waar ik ook heen ga,
je reist met me mee.
Waar ik ook heen ga,
je bent zo compleet.

Domstad, je klinkers zo oud,
Domstad, zo vaak verbouwd.
Steeds weer een nieuw gezicht, dat niet te
grijpen is, maar dat zo eigen is.

Nu in een melodie klinkt je naam,
ik zie de harmonie van je bestaan.

Contouren van een diep geloof,
getuigen van een lange loop,
brengen ons vooruit.

Want waar ik ook heen ga,
je reist met me mee.
Waar ik ook heen ga,
je bent zo compleet.

Domstad, plataan aan de gracht,
Domstad, lantaarn in de nacht.
Jouw warmte en wijsheid maken jou ons Utrecht,
Utrecht de stad.

Want waar ik ook heen ga...

Domstad, ja dat is Utrecht, Utrecht mijn stad.

Duurzame Droom

In de eerste week van januari, de week waarin het jaar met een schone lei begint, lees ik een klein artikeltje in een ANWB kampeerblad. Interessant, op zijn zachtst gezegd. Op internet zie ik dat muzikant Tjerk Ridder, hartje winter, uit Utrecht is vertrokken en eerst een paar dagen door Nederland reist voordat hij de grens oversteekt. Ik voeg @tjerkridder toe aan mijn Twitter-lijst. Voor vandaag zoekt hij vanuit Arnhem een lift naar Nijmegen, mijn woonplaats. In de veronderstelling dat tientallen anderen mij allang voor zijn geweest, stuur ik een *tweet*. "...Als je nog niemand hebt, kan ik je wel naar Nijmegen slepen..."

Een half uur later een berichtje terug: "Fijn, bedankt, ik had nog niets. Bel me even." Met een adresbriefje ga ik op weg. In een keurige Arnhemse nieuwbouwwijk zie ik een bonte caravan staan. Tjerk komt met een teckel op de arm naar buiten en stelt zich voor. Ietwat ongemakkelijk, tussen vreemden in een onalledaagse situatie, maken we de caravan koppelklaar. Vijf minuten later hangt deze achter mijn auto.

Onderweg vertelt Tjerk over het project. Hij hoopt mensen te inspireren, is op zoek naar verhalen van gastvrijheid en behulpzaamheid. Door je bewust kwetsbaar op te stellen, bewijs je dat de wereld niet louter bestaat uit wantrouwen en egoïsme; een positieve kijk op de maatschappij, die me enorm aanspreekt. Ik ben er altijd vanuit gegaan dat de

grootste meerderheid van de mensen, waar ook ter wereld, van goede wil en betrouwbaar is en dat slechts een kleine minderheid dat idee verpest.

Wanneer Tjerk me naar mijn droom vraagt, vertel ik over mijn worsteling met de wens voor een duurzaam leven. Hij vraagt me een doel te stellen. Ik bedenk dat ik best duurzamer kan leven, als ik maar ruim de tijd neem. Een datum van 11-11-11 lijkt me een mooi, haalbaar streven om klimaatneutraal te zijn. We hebben een leuk gesprek en rijden al snel de Waalbrug over, Nijmegen in.

Tjerk vraagt me of ik hem af kan zetten op een plek die de ziel van de stad weergeeft. Ik denk aan het beeld van Mariken van Nimwegen op de Grote Markt. Niet bepaald een kampeerterrein, zou je zeggen. "Geef niet," zegt Tjerk. "Zet de caravan maar midden op het plein en zet dan je auto ergens uit het zicht. Als de politie dan komt, kunnen ze me niet meer dwingen te vertrekken, want ik heb dan geen auto." Zo gezegd zo gedaan. Caravan direct naast het beeldje, midden op het centrale plein van de stad. We koppelen af en parkeren de wagen in een zijstraat. De politie rijdt een paar keer langs, maar lijkt zich niet om de caravan te bekommeren. Na een leuk gesprek neem ik afscheid met de mededeling dat ik hem via zijn website verder zal volgen. Een ietwat vreemd project, maar zeer sympatiek en bewonderenswaardig.

Wanneer ik mijn kinderen 's avonds over mijn dag vertel, besluit ik ze mee te nemen naar de stad om te kijken of de caravan er nog staat. En inderdaad: Tjerk zit net aan de thee, we drinken een bakje mee. De kinderen maken een tekening en spelen met Dachs. Ze zijn duidelijk onder de indruk. Na een gezellige avond in de warme woonwagen nemen we weer afscheid. Dit keer met de mededeling dat als Tjerk nog eens een lift zoekt in de buurt, in het Ruhrgebied bijvoorbeeld, hij mij altijd kan bellen. Tot zover mijn betrokkenheid bij project *Trekhaak Gezocht!*.

Dacht ik...

Winter Wonderland

Tjerk Ridder | Essen | 8 januari | 23:55

De eerste grens over! Na een voorspoedige lift, aangeboden door de *NOS Headlines*, komen de caravan, Dachs en ik aan in een nachtelijk en besneeuwd Duitsland. We staan voor de poort van het Zollverein, het voormalig mijnenindustrieterrein in Essen. In 1986 zijn de kolenmijnen gesloten en sindsdien is het terrein stapje voor stapje omgetoverd tot culturele hotspot.

Morgen wordt de Europese Culturele Hoofdstad *RUHR.2010* hier officieel geopend door de Bondspresident. Ik heb hiervoor geen uitnodiging en ben benieuwd of ik, nog altijd in het gezelschap van journalisten Daisy en Emiel, het terrein opkom. Bij de ingang worden we staande gehouden door een slagboom met twee portiers. Helaas mag ik inderdaad niet naar binnen, maar na een vriendelijk doch vaag praatje van mijn kant (gebrekkig Rudi Carrell-Duits heeft ook zijn charme, zo blijkt) zwiept plotseling toch de slagboom open. In mijn overmoed, onder het mom 'we gaan die caravan een mooie plek geven', rijden we richting het hoofdpodium waar juist een *bomb squad* bezig is. De verbaasde commandant reageert niet zo ontspannen als de portiers eerder; hij verzoekt me onmiddellijk het terrein te verlaten - anders zou ik wel eens het risico kunnen lopen een pistool tegen mijn hoofd te krijgen.

We rijden door, maar de gedachte 'als ik van het terrein af ben, kom ik er niet meer op' overheerst. We koppelen de caravan af om de hoek, in een donker straatje. Ik neem afscheid van Daisy en Emiel en bedenk me dat het misschien wel raadzaam is nog even in de caravan te blijven. Als even na middernacht de repetities stoppen en alles stil wordt, begeven Dachs en ik ons voorzichtig naar buiten - ditmaal zonder controle. Het terrein is nog steeds sprookjesachtig uitgelicht en is nevelen gehuld door de vele gebruikte rookmachines. Er is alleen geen mens meer te bekennen. Hoe surrealistisch! En ik realiseer me dat dit komt omdat ik me buiten de gebaande paden heb gegeven. De entourage doet denken aan een winterse versie van Neerlands meest vermaarde festival Lowlands. Al ben ik hoogstwaarschijnlijk de enige die hier ook daadwerkelijk kampeert.

